

grön fasad
grå verklighet

förord //frans

Vi är 18 människor från Överkalix i norr till Malmö i söder som tillsammans gjort en resa i den gröna industriomställningens spår i Västerbotten och Norrbotten. Vi ville veta mer om vad som sker.

Se med egna ögon. Höra folk berätta. Försöka förstå varför alla blickar riktas mot norr - vad som pågår på plats och hur det påverkar naturen och människorna där.

Vi var nyfikna och förväntansfulla men också kritiska. Vad väntade oss?

Vi har sett gammal skog och skövlad skog.
Fri älv och ofri älv.
Vindkraftverk efter vindkraftverk.

Budskap som är svåra att tyda.
Aktivister som vägrar lyda.

Sett ny metall bli till av gammal.
En batterifabrik som fallit samman.

Hört samiska företrädare berätta från hjärtat.

Lyssnat på kommunala tjänstemän med drömmar.

Mött människor med mardrömmar.
Träffat dom som omställningen gynnar.
Och dom som den drabbar.

Stått vid förorenade sjöar och bäckar.
På berg där gruvor planeras.
I showroom där fossilfritt stål presenteras.
På teater där den gröna omställningen problematiseras.

Vi har skrattat och gråtit. Kämpat för att orka.

Blivit vänner.

Det här är våra intryck av vår resa. **Vill du följa med?**

vad och vars

2 Förord

3 Vad och vars

4-5 Motorn som aldrig fick ratten

6 Kullar & Klang

7 Buss i Sápmi / Tåg i Jörn

8-9 Kuusakoski

10-11 Accelerera eller bromsa?

12 Hur mycket ska vi tåla

13 Den sista flyttleden

14-15 Manne deava

16-17 Media / Moteld

18-19 Laver

20-21 Boliden

SGU / Accelerationskontoret 22-23

Det finns berg och det finns berg 24-25

Järnsvamp & SSAB 26-27

Kampen om framtiden 28

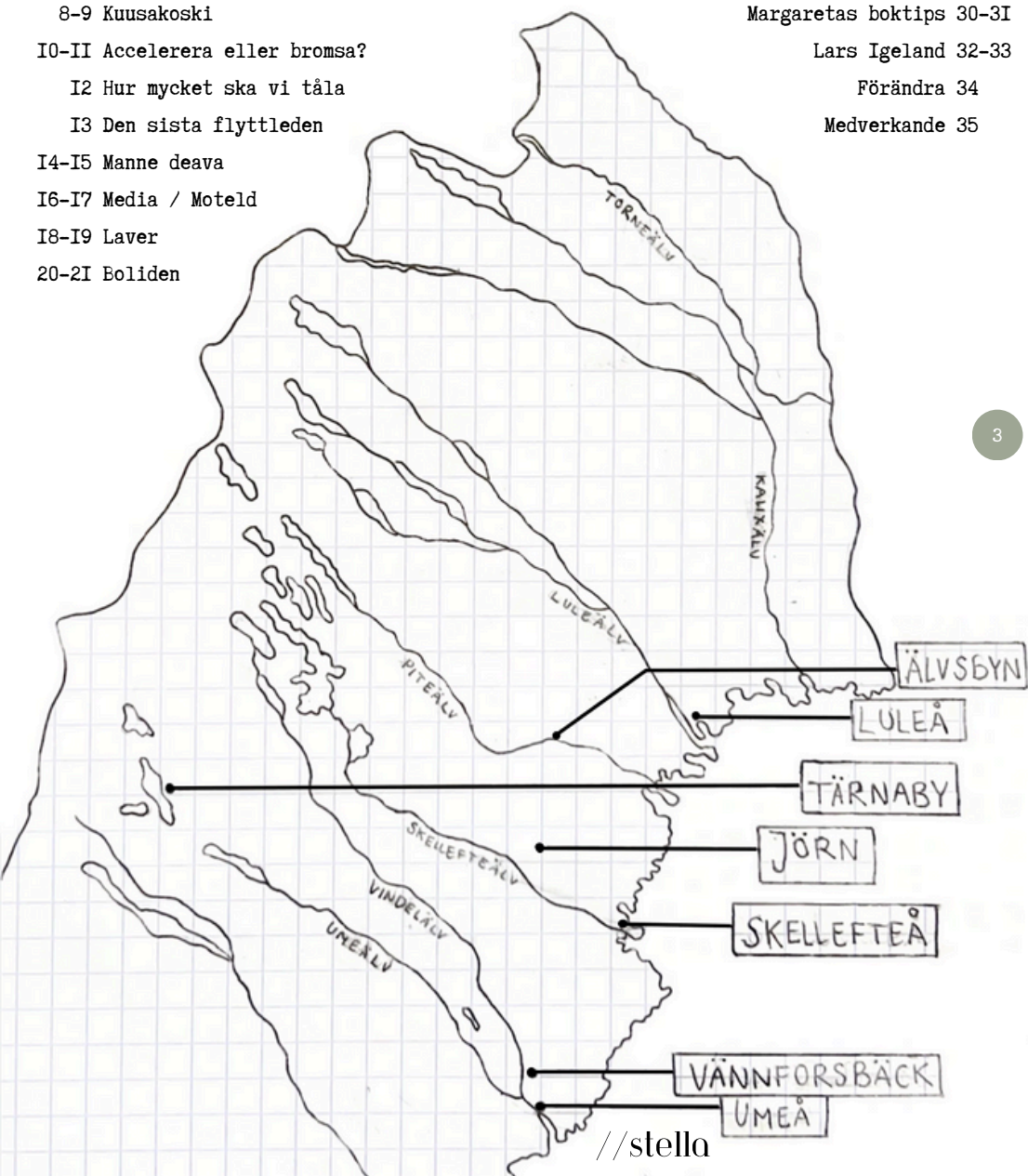
För att vi är starkare tillsammans 29

Margaretas boktips 30-31

Lars Igeland 32-33

Förändra 34

Medverkande 35

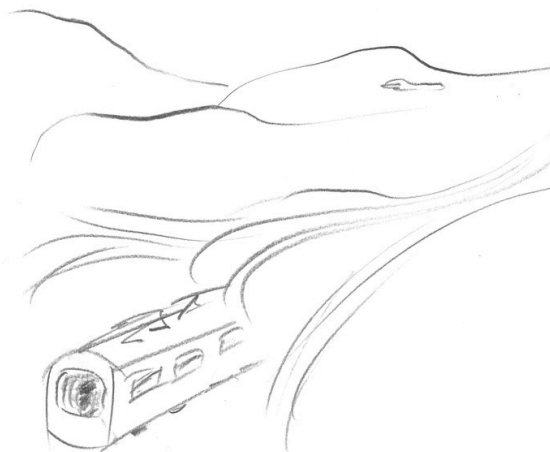
motorn som aldrig fick ratten //darlene

Norra Sverige lyfts fram som navet i den gröna omställningen. Men historien visar att framsteg ofta kommit på bekostnad av natur, människor och urfolksrättigheter. Vad krävs för att vi den här gången ska göra rätt - och bygga ett hållbart samhälle där hela landet får leva?

I över hundra år har norra Sverige levererat: el, malm, timmer, massaved. Vi har byggt städerna i söder, exporterat välfärd, lagt grunden för det moderna Sverige. Vattenkraften som driver tunnelbanan i Stockholm kommer från älvar som tystades i våra skogar. Men vad har norra Sverige fått tillbaka?

Nu står vi inför en ny epok - den gröna omställningen. Med storslagna projekt som Hybrit och H2 Green Steel lyfts Norrland fram som Sveriges framtid. Och visst är det en omställning som behövs - för klimatet, för industrin, för jobben. Men jag kan inte låta bli att ställa frågan: kommer vi göra rätt denna gången?

För sanningen är att tidigare omställningar ofta lämnat sår. Kolonisationen av Sápmi pågår fortfarande, bara i nya former. Gruvplaner hotar inte bara miljön och vattnet - utan även ett urfolk som gång på gång körs över. Vindkraftverken reser sig höga, men samebyarna får kämpa för att göra sina röster hörda. Vi har fortfarande inte lärt oss lyssna.

Samtidigt skriker infrastrukturen i Norrland efter investeringar. Det finns fortfarande ingen fungerande järnväg längs östkusten mellan Luleå och Sundsvall. Många mindre orter har under decennier avfolkats - och med det försvinner skolor, vårdcentraler, kollektivtrafik. Samhällskontraktet är brutet.

Tänk om den gröna omställningen kunde bli något mer än bara ny industri - tänk om den kunde bli början på en rättvis samhällsomvandling, där hela Sverige faktiskt får leva. För vad betyder egentligen "hållbarhet" om vi bara syftar på koldioxidutsläpp?

Hållbarhet kräver social rättvisa. Vi måste bygga upp - inte bara bryta ner. Vi måste ställa krav på att nya projekt respekterar natur, vatten och lokalbefolkning. Att vinster återinvesteras i regionerna där de uppstår. Att skolor, kultur, och vård får ta plats - även utanför storstäderna.

Det är lätt att ryckas med i berättelsen om den gröna industriomställningen. Och ja - det är spännande tider. Men framtiden kräver mer än teknik. Den kräver förståelse för det som varit - och mod att göra annorlunda.

Vi har chansen att forma ett nytt kapitel. Låt det bli ett kapitel där vi tar ansvar, inte bara för klimatet, utan för människor, för landskap, för samernas rättigheter - och för rätten att bo, leva och växa, oavsett var i landet man råkar vara född.

Låt sista älven som brusar i vår natur

Brusa alltså mellan fjällar och gran och fur

Kullar & Klang ligger i längst med Vännforsbäckens böljande naturbetesängar och med Vindelälven/Juhtatahka som glittrande fond. Den mångsidiga verksamheten drivs av Tommy och Lisa och är en plats för återhämtning, inspiration, och en arena för hållbar omställning. Det drivs sommarkafé, en butik som säljer keramik, ett galleri som ger inspiration och varje sommar blir det festival med föredrag och workshops där man tillsammans söker hållbara lösningar. Just nu driver de ett projekt som undersöker hur Vindelälven/Juhtatahka som ett UNESCO biosfärsområde kan bringa nya samhällsmodeller.

att köra buss i sápmi//pär wellerot

Mera gruvor här!

Skog ska fällas ännu mer!

Och det ska målas grönt!

Hjul ska snurra fortare!

Hur få dem att tagga ner?

Vid vägens början

Svagt norrsken över forsen

Fjäll som en kuliss

Skogen ruvar på något

Mobil kan ej fånga allt

Kör buss i Sápmi

Landskapet är oändligt

Ser hotad natur

Tärnaby, Älvsbyn, Luleå

Ny kunskap, möten med hopp

I Jörn finns en vänthall och dass, men ingen biljettförsäljning. Ombord på "Norråg" lär det gå att köpa biljetter, men sedan år 2017 inte längre med kontanter. Ombord på SJ-nattåg erbjuds av princip ingen biljettförsäljning, utan bara böter på bara 1900 SEK för den som kliver på utan biljett. Alla tågvärdrar har kroppsburna kameror.

Resenären uppfattas mer som ett hot, än den som ger det egna arbetet en mening, och valde det ur miljösynpunkt rätta färdmedlet.

Järnvägsväsendet i Sverige är splittrat bland hundratala privata bolag, och ingen ansvarar för någonting. Utom resenären, som är ansvarig att i god tid köpa en biljett som inte finns att köpa någonstans.

S 41211

järnvägsstationen jörn // taylor

kuusakoski//taylor

Kuusakoski är ett återvinningsföretag som finns på flera ställen, med ursprung i Finland. I Skelleftehamn har företaget ett verk för återvinning av icke-farliga metaller såsom Fe, Cu, Al, och rostfritt stål. Materialet utvinns från elektronikskrot, bilar, döda hushållsprylar, kablar, och annat.

Bearbetning hos Kuusakoski omfattar främst krossning och mekanisk separation, däremot ingår inte smältning, kemiska processer, elektrolys och dylikt. Kuusakoski arbetar inte heller med farliga material såsom diverse typer av ackumulatorer och batterier, syror, drivmedel, sprängämnen, asbest, och radioaktivt material. Egenskaper som utnyttjas för separation är densitet och ferromagnetism.

I Skelleftehamn står en stor hammarkross ("hammarkvarn") som kan matas med bilar. Det tar ca 5 sekunder att krossa en bil, alltså upp till 17'000 bilar per dygn, eller 6'000'000 bilar per år. Ytterligare ca 40 sekunder tar det innan materialet går igenom alla separationssteg, men under tiden kan nytt material införas. Denna enda kross skulle kunna förstöra alla bilar registrerade i Sverige på bara ett år.

Innan en bil matas in måste den dräneras på farliga vätskor, dessutom bör ackumulatörer, krockkuddar (explosivt material), och lite annat avlägsnas manuellt. I praktiken slussas också mycket annat än bilar in i krossen. Vissa föremål måste skäras sönder medelst skärbrännare innan de kan krossas.

Elektronikskrot plockas isär manuellt, i syfte att bland annat avlägsna alla farliga ackumulatörer och batterier innan maskiner tar vid. Kretskort krossas långsamt för att kunna ta tillvara guldet som finns där i ytterst ringa mängder. Vidare bearbetning sker på andra ställen.

Kablar som innehåller Cu eller Al gömda i mycket plast krossas, och sedan separeras Cu från Al. Slutprodukten som företaget säljer är Al-granulat och Cu-granulat med oregelbundet formade bitar.

Vid grinden finns det en våg kombinerad med detektor för radioaktivitet. Radioaktiva ämnen vill Kuusakoski absolut inte ha.

Verket ligger omedelbart bredvid ett järnvägsspår, men det finns ingen anslutning.

All transport till och från sker med lastbil.

när man kör över någon – ska man accelerera eller bromsa in och se hur det gick?//lisa

Frågorna var många när Northvolt – ett av flaggskeppen för Sveriges ”gröna omställning” – gick i konkurs den 12 mars 2025.

Ångrar Skellefteå något med tanke på Northvolt?

När vi talade med Skellefteå kommun medgav de att de kanske varit lite naiva, men nej, de kunde nog inte ha gjort saker och ting så mycket annorlunda. De är tvungna att konkurrera med andra kommuner för att få fler människor att vilja bo där.

Ska kommunerna ta hela kostnaden?

Om någonting går fel är det kommunerna som själva får ta ta smällen. Skellefteå har inte fått något stöd från staten.

Varför tar inte regeringen, och i förlängningen staten, något ansvar för de stora satsningarna inom den ”gröna omställningen”, exempelvis vad gäller bostäder och infrastruktur?

Detta verkar vara en icke-fråga. Skellefteå kommun har inte fått stöd för en järnvägsförbindelse. De ville också att de människor som kommit för att arbeta på Northvolt skulle få möjligheten att bli kvar. Men deras vädjan till regeringen att förenkla för icke-EU-medborgare att stanna får inget gehör.

Går det bättre för Luleå?

Luleå kommun har gett efter för industrins allt hårdare krav vid etablering av energikrävande verksamheter med exempelvis: tillfällig arbetskraft (fly in – fly out) som inte ger några skatteintäkter till kommunen och lågprisavtal på el till Facebooks enorma energikrävande serverhallar.

När de visar en karta över olika industriprojekt som ingår i regionens ”gröna omställning”, så inkluderar de (då) ännu ej godkända gruvprojekt som visat sig kontroversiella, såsom Nunasvaara och Laver. När vi frågar varför, så säger de att de tar för givet att dessa kommer få klartecken.

Varför så bråttom?

2024 startade regeringen Accelerationskontoret. Så här definierar de själva sitt uppdrag: "Accelerationskontoret har fått ett tydligt uppdrag av regeringen att underlätta industrins gröna omställning med mandat att förhandla och föreslå lösningar där långsamma processer och målkonflikter utgör hinder.." Skellefteå beskrev resan som att "hela stan blev som världens största startup".

Men är det så vi vill att våra samhällen ska vara?

Så här sa Arne Müller i Nyhetsmorgon i TV4 den 3 september 2024:

"Det är ingen tvekan om att det är nödvändigt att ställa om industriernas processer för att minska koldioxidutsläppen. Men jag ser två stora problem. Det första är att varken den nuvarande eller den förra regeringen gör några insatser för att lösa de stora samhällsuppgifter som följer med de nya industrierna.

I de städer där industrierna byggs är bostadsbristen akut. I Skellefteå bor flera tusen människor i baracker på ungefär 10 kvadratmeter. Det saknas personal inom den offentliga servicen. Kommunernas skuldsättning har ökat dramatiskt.

I resten av norra Sverige byggs det vindkraftparker, högspänningsledningar och planeras för ett antal stora gruvor, men detta ger varken inflyttning eller ekonomiska vinster för dessa områden.

Det andra problemet är att det helt saknas en diskussion om att omställningen av industrin måste kombineras med en mycket effektiv hushållning med metaller och energi. För att ta ett exempel så har den genomsnittliga bilen i Sverige blivit flera hundra kilo tyngre under de senaste tio åren. Det kommer att vara omöjligt att genomföra en klimatomställning om inte användningen av energi och ändliga naturtillgångar blir mycket mer sparsam. Det borde vara lika viktigt att inrätta ett inbromsningskontor, som skulle ha detta som sin uppgift."

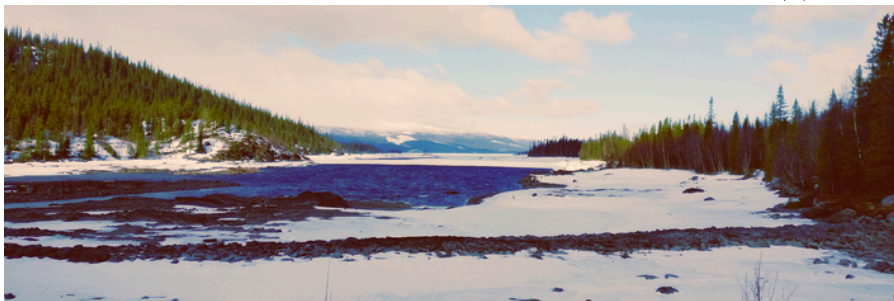
hur mycket ska vi tåla?

undrar Marie som precis hade fått barn då planerna uppdagades, och har i hela sitt liv fiskat i det vatten som enligt planerna ska fyllas med avfall från tre stora dagbrott för nickelutvinning. Nedre Björkvattdalen blev uppdamt redan under 1950-talet, där många hus, marker, skogar, en skola och cirka tio procent av Tärnas yta lades under vatten. Innan dess var dalgången präglad av påverkan från statliga tvångsförflyttningar och samiska övergrepp. Från detta växte Marie som är sydsame upp med släkt och vänner som alltid brottats med känslor av maktlöshet och oro – vad kommer de göra mot oss härnäst?

2005 började Gruvprojektet Rönnbäcklen, och det finns inget samiskt samtycke för planerna. Marie har protesterat och organiserat. Förutom att driva frågan på nationell, regional och lokal nivå, så har hon hjälpt att bygga upp något som hon visste att många ville ha: det som bara en levande sjö, rennäring och kultur kan erbjuda. Tillsammans med andra var Marie med och startade Aejlies – en samisk mötesplats och kulturcentrum i Tärna. Ordet Aejlies är sydsamiskt och refererar till det som är heligt, friskt och sunt. Idén har fått gro inifrån och Aejlies är idag en samiskt-ägd och -driven förening som bland annat erbjuder internationella konstnärsutbyten, kurser, samiskt museum och annan verksamhet.”

Maries engagemang har lett henne vidare till att vara styrelseledamot och sammankallande för Sametingets styrgrupp för sanningskommissionen. Den tillsattes i 2021 av Sveriges regering för att kartlägga och granska den politik som förts gentemot det samiska folket, och dess konsekvenser. Sverige har genom århundraden förhindrat och marginaliserat Samernas kulturutövande, underminerat deras relationer till marker och har vägrat att införa lagstiftning som upprätthåller deras internationella rättigheter. Något som nu görs ännu värre av den pågående industriomställningen.

//lisa

den sista flyttleden

//lisa & victoria

Karin Kvarfordt Nilä från Gabna Sameby delar med sig av sina tankar om renskötseln, miljön och LKAB:s planerade Per Geijer-gruva i Kiruna.

Sveriges största svarthygge

Kiruna är redan "Sveriges största svarthygge". Det byggdes på mark som enligt lag endast fick brukas av samer. Men lagen ändrades, av samma kropp som ägde gruvan.

Samexistens är en myt

Ingen jämbördig dialog, inget samtycke. Det handlar inte om "gröna" metaller, bara profit. 2024: LKAB gick "bara" med 8,7 miljarder i vinst. 2023: 16 miljarder i vinst.

Marken försvinner, liksom platsnamn. Med det försvinner språket.

Det handlar inte bara om mark. Det handlar om språk, identitet, hälsa och kunskapsöverföring till nästa generation.

Fortsatt kolonialism i den grönsklädda gruvan

Per Geijer-fyndigheten säljs in som lösningen på klimatkrisen med sällsynta jordartsmetaller. I verkligheten: ännu ett järnmalmsprojekt. Godkänt i EU:s snabbspår (CRMA) utan insyn, utan process. Vi vet bara att det ska gå snabbt. Och staten, som ensam ägare till LKAB, vägrar ta ansvar.

Förstörd miljö

Vi kan inte rädda klimatet genom att offra urfolk, kulturer och ekosystem. Gruvan är inte lösningen. Den är problemet.

En förlorad mark

Renskötseln är beroende av fri rörelse. Traditionen bygger på att renarna flyttas till fots mellan sommar- och vinterbeten. Men vad händer när marken kapas, när LKAB öppnar Per Geijer-gruvan mitt på en flyttled?

I dag återstår bara en flyttled. Den sista. Och den är hotad.

Bearkoenvuemie

Manne datnem vuajnam jih manne datnem govlem

Manne deava

Manne skåajjh

Manne vaerie

Datne eevhrh jih bårkah

Datne mov sealoem vaaltah

Akte gieles veaksehe

Jijnjh gielh maehtieh dov tjihtedimmiem heerredidh

Björkvattsdalen

Jag ser dig och jag hör dig
Jag är marken
jag är skogarna
Jag är fjällen
Du hugger och gräver
Du tar min själ
En röst är stark
Många röster kan hindra ditt intrång

//lena h

media //frans

Stoppa förfalskningen
av Sveriges historia

**"Vill du ha mindre
koldioxidutsläpp,
arbetslöshet och
bostadsbrist? Då vill
du ha mer tillväxt."**

**"Det tilltagande bildandet av nya
naturreservat och utpekanden av
riksintressen för olika natur- och
kulturvärden gör det allt svårare,
nästintill omöjligt, att tillvarata
Sveriges rika mineraltillgångar."**

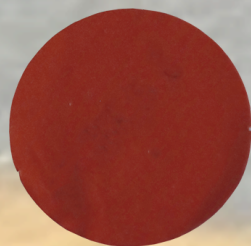
I6

SCA lämnar FSC 1 juni 2025

**"Statliga myndigheter lägger krokben för
våldigt många företag och affärsidéer."**

**Vattenfall planerar för ny
vattenkraft i Sverige**

**"Vi älskar gruvor i Socialdemokraterna.
Det är fantastiskt att vi kan bryta malm
och mineral ur våra berg, göra nya
produkter av dem och exportera till
andra länder."**

moteld //frans

"Jag måste vara galen
om regeringen är klok"

- Euskefeurat

Lagstiftning ändras, domstolar
dömer i bolagens favör.
Myndighetschefer och tjänstemän '
byts ut mot lojala tjänare.
Branschorganisationer och tankesmedjor
pumpar ut propaganda.
De har tagit den gröna omställningen
som gisslan.

Hur befriar vi den?

Vattenfall

En vacker värld
Friska vatten
Fria forsar
Midnattssol

Vem värnar älven
Säger här går en gräns
Vem säger nej
Till nya kraftverk

Forsar som däms
Landskap som dränks
Drömmar som krossas

Lyssna

Hör du bruset som tystnar

SCA

Dom vill fortsätta framåt
Utan tanke eller ånger
Dom vill ha mera pengar
Hur dom än får dom

Men jag drömmer
Om en annan värld
Om stora skogar
Med gamla träd

Och snart så står dom där
Och gråter över det förgångna
Över granar och tallar
Som maskinerna utplånat

Först när allt är borta
Förstår dom

laver//carina

Laver är en gruva i Älvsbyns kommun som gruvbolaget Boliden anlade på 1930-talet för att under ca åtta år utvinna koppar. I anslutning till gruvan byggdes ett mönstersamhälle upp för de anställda med familjer. Men kopparfyndigheten hade inte tillräckligt brytvärde med dåtidens metoder så gruvan lades ner och husen flyttades till Laisvall där annan gruvutvinning fortsatte.

Vad hände på 1930-talet och hur påverkar det naturen och livet i Laver idag? För att komma åt kopparn i sulfidmalmen forslas ovanpåliggande jordarterna bort, berget bryts och gråberg forslas undan i enorma mängder, sulfidmalmen smulas till sandkorns storlek och koppar samt andra mineraler anrikas fram. Kvar blir slurr, alltså överskottssand blandat med urlakningsvatten. Slurret försurar marken, vattendragen och tillsammans med regnvatten sprider sig slurret ut på enorma ytor som också förgiftas. Dammar för slurret har byggts men tyvärr med svaga konstruktioner som lett till dammbrott och ytterligare spridning. Istället för att deponera slurret så kan sanden torrdeponeras. Båda sätten kräver mångårig kontroll av deponimassorna och dess förvaring.

Älvsbyn kommun har identifierat Laver gamla gruva med anrikningsverk som ett riskområde av högsta riskklass i kommunen för människor, natur, miljö och vattendrag. De ideella krafterna i Älvsbyn, som vi träffade efter att ha åkt buss i snöstorm från Tärnaby, är de människor som uppmärksammar, mäter och driver på för att Boliden som gruvbolag ska ta sitt ansvar, ibland med gott resultat men oftast med mycket svagt gehör. De insatser som görs av bolaget för att hindra de sedan 80 år pågående utsläppen av tungmetaller och gifter är närmast att klassas som miljöbrott.

Boliden AB har för avsikt att återuppta gruvbrytningen i Laver med effektiva metoder men med samma produktionsmetoder som ju riskerar att ytterligare förgifta markerna, vattnet och miljön vid Laver.

Laver behöver bli ett mönster för hur ett gruvbolag kan leva upp till de högst ställda kraven i lag och i känd vetenskap för att skydda liv, natur, miljö istället för tvärtom. Risker är stor att Laver fortsätter att vara och bli en allt större miljökatastrof om fler får leva i okunskap.

laverkommentar //frans

Länsstyrelsen i Norrbotten har tidigare sagt nej till Bolidens planer i Laver och då konstaterat att en gruva skulle skada naturen och störa renskötseln. I juni 2025 meddelade Länsstyrelsen att man nu ger grönt ljus för bolagets ansökan om bearbetningskoncession.

Frans Björk ringde upp Ulf Johansson på Miljögruppen Pite Älvdal för en kommentar.

“Länsstyrelsen har helt och hållet gått på bolagets beräkningar. Ett av flera exempel är att Boliden säger i ansökan att varje gruvarbetare kommer ge fyra lokala arbetstillfällen. Den verkliga, statistiskt säkerställda siffran är ett lokalt arbetstillfälle per gruvarbetare enligt myndigheten Tillväxtverket.

Vidare sägs fyndigheten i Laver vara enorm – 96I miljoner ton. Men halten koppar beräknas bara vara 0,2%. Det innebär att 998 kg av varje ton berg som bryts blir avfall.

Utöver det så har man nu endast sökt koncession för en liten del av det område som den faktiska kopparfyndigheten finns på. Men man kommer ju inte sluta bryta bara för att en del av fyndigheten utvunnits.

Boliden ifrågasätter också att området är Natura 2000, eftersom det är så förorenat – av dom själva!“

Naturskyddsföreningen i Älvsbyn, tillsammans med Miljögruppen Pite Älvdal och Naturskyddsföreningen Norrbotten anordnar den 4-5 oktober 2025 en gruvkonferens i Älvsbyn, med utflykt till det planerade gruvområdet i Laver.

<https://www.klimatanalysnorr.se/>

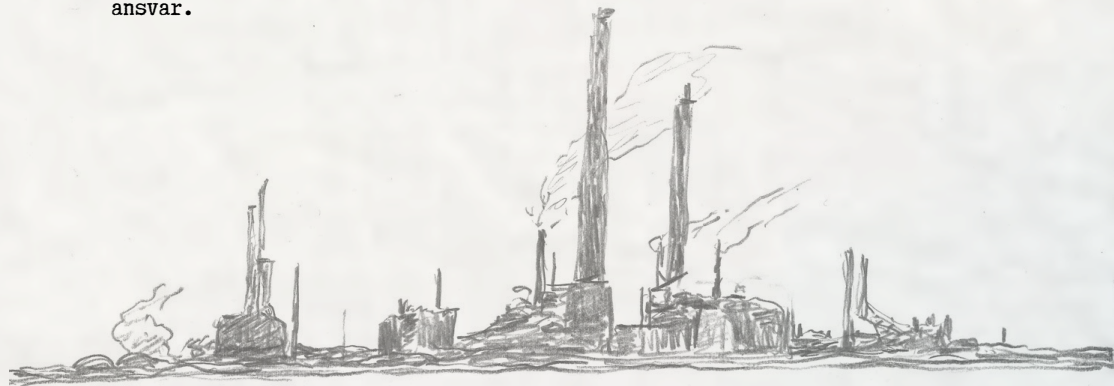
boliden: för att det är svenskt är det bättre... eller? //mika & stella

Svenska gruvor och svenska gruvbolag är bättre än gruvor utomlands och utländska gruvbolag - ett påstående man ofta hör i den "gröna omställningen". Det sägs att Sverige har bättre lagstiftning vad gäller miljö och arbetsförhållanden. Men ligger det inte en viss arrogans och ignorans i ett sådant påstående?

Är det verkligen så att bara för att något är svenskt så är det bättre? Bevis finns för motsatsen. Se bara på Boliden - ett företag som har undvikit ansvar gång på gång, både utomlands och här hemma. Några exempel.

Mellan 1984 och 1985 skickade Boliden ca. 20.000 ton miljöfarligt avfall som innehöll höga halter av arsenik, guld, silver, bly och järn till staden Arica i Chile, för att undkomma svensk miljölagstiftning. Området där avfallet dumpades fick evakueras och enligt FN har runt 12.000 människor kommit till svår skada. FN:s experter på mänskliga rättigheter oroar sig ännu idag över att företagets dumpning av det giftiga avfallet fortfarande har allvarliga konsekvenser för det lokala samhället - den ligger utomhus, utan skydd och utsatt för väder och vind. Boliden har i alla år avsagt sig ansvar.

1998 brast en damm i dotterbolaget Boliden-Apirsa's bly- och zinkgruva Los Frailes i södra Spanien. Flera miljoner kubikmeter giftigt avfallsvatten rann ut i floden Guadima, vilket drabbade djurliv, miljön och jordbruket nedströms, inklusive nationalparken och UNESCO världsarvet Doñana. När Spanien krävde ersättning för saneringskostnader så hade dotterbolaget redan hunnit ansöka om konkurs, och Boliden har i alla år avsagt sig ansvar.

Boliden har inte heller skött sig här hemma i Norden. Listan på miljö- och arbetsmiljöbrott är lång.

- 2012 böter på 50.000 SEK för att åtta arbetare utsattes för höga halter strålning i Aitikgruvan.
- 2015 böter på en halv miljon SEK efter en brand i Kristinebergsgruvan.
- 2018 i Laver fick de böter på 45.000 SEK för miljöbrott efter att de inte renat slamvatten med farliga metaller som istället rann ut i närliggande områden.
- 2020 rekordböter (42 miljoner SEK) tillsammans med andra bolag (totalt 125 miljoner SEK) för att brutit mot lagar om att sänka sina koldioxidutsläpp.
- 2021 bötfälldes de i Norge till 5 miljoner NOK för marknadsmanipulation.
- 2023 fick de böter för flera övertramp: en på 375.000 SEK för flera miljöbrott i Rönnskärsverket efter att ha släppt ut drygt ett ton metaller i grundvatten; och ytterligare 75.000 SEK efter att ha släppt ut för höga halter av cyanid och cyanväte än de har tillstånd för i Bjurliden.
- 2024 blev de bötfällda på 300.000 för arbetsmiljöbrott efter en explosion på Rönnskärsverket året innan, där en anställd fick kraftiga brännskador.

21

Så sent som i juni 2025 bötfälldes företaget på 250.000 SEK för otillåten miljöverksamhet vid Salmijärvigruvan utanför Gällivare, där de installerade ett nytt vattenmagasin, pump och vattenledning utan tillstånd.

Boliden påstår själva på sin hemsida att deras arbete "kännetecknas av omsorg om människa, miljö och samhälle". Det står även att deras vision är att "vara den mest klimatvänliga och respekterade metalleverantören i världen".

Men vision och verklighet är vitt skilda världar i gruvbolaget Boliden. Och vår fråga kvarstår.

är det bättre bara för att det är svenskt?

sgu vurmar för gruvor och glömmer vattnet

//darlene
lena l

Den sista morgonen på vår resa var det en av deltagarna som rusade ut ur sitt rum och ropade upprört: "SGU anser att det tas för stor hänsyn till naturvärden!!! Yrvakna undrade vi andra vad det var frågan om. Anette Madsen, ny generaldirektör för Sveriges geologiska undersökning (SGU) hade intervjuats av Ekot i PI.

I radiointervjun säger Madsen rakt ut att hon har fått en viktig uppgift av Ebba Busch att främja gruvor. Hon lyfte fram behovet av att underlätta gruvdrift i Sverige och efterlyste en mindre polariserad debatt. Hon menade att samhället måste väga behovet av kritiska metaller mot miljöhänsyn. Hon underströk att Sverige sitter på viktiga mineralresurser som enligt henne bör nyttjas i den gröna omställningens och försörjningstrygghetens namn.

Som exempel pekade Madsen på Bästeträsk på Gotland - ett område som föreslås bli nationalpark, men där SGU ser potential för kalkbrytning. Hon beskrev planerna på skydd av området som "katastrofala", trots att det är ett vattenskyddsområde med unika naturvärden.

Denna åsikt har Madsen framfört i en debattartikel i Dagens Industri som diskuterades i programmet. Journalisten understryker att SGU förutom mineralerna har ett lika stort ansvar att säkra vårt grundvatten och har ansvaret för miljömålet Giftfri miljö. Journalisten frågar varför hon när det gäller Bästeträsk inte tar upp vattenfrågan och hur hon kan värna grundvattnet i det fallet. Hon svarar att hon "tittar lite på frågan, den frågan är för detaljerad för mig". Det vill säga hon erkänner att hon inte har kunskap i den fråga som hon skrivit en debattartikel om och redan tagit tydlig ställning i.

Ur ett miljökritiskt perspektiv blir Madsens resonemang problematiskt. Trots att hon uppmanar till balans i debatten,

domineras hennes argumentation av näringslivets och industrins behov. De ekologiska konsekvenserna - exempelvis förlust av biologisk mångfald, påverkan på vattenresurser och långsiktiga landskapsförändringar - ges liten eller ingen plats.

Det finns anledning att ifrågasätta själva grundantagandet: att Sveriges mineraler är avgörande för klimatomställningen. Forskning visar att omställningen måste handla minst lika mycket om minskad konsumtion, återbruk och cirkulära flöden som om ny råvaruutvinning.

Madsen nämner knappt klimatet eller den gröna omställningen som motivation till den ökade gruvbrytning som behövs utan talar alltid först om den geopolitiska situationen, dvs det verkar vara försvaret och kriget som hon ser som starkaste motivationen. Hon ser sig inte ens behöva en täckmantel av "grönt" för att föra fram behovet av gruvor. Att EU efterfrågar metaller bör inte automatiskt betyda att Sverige ska offra sina sista orörda naturområden.

Journalisten frågar: "Tycker du man ska ta bort det kommunala vetot?" På det svarar Madsen: "Jag är generaldirektör och inte politiker". I början av intervjun sa hon att hon har fått en viktig uppgift av Ebba Busch att främja gruvor, det vill säga när det gäller att främja gruvor tvekar hon inte att ta politisk ställning men när det blir obekvämt gömmer hon sig bakom opolitisk neutralitet.

Om vi menar allvar med biologisk mångfald, ekosystemtjänster och långsiktig livskvalitet, behöver röster som prioriterar miljön höras tydligare i dessa samtal. Intervjun med Madsen är ett tydligt exempel på hur gruvnäringens intressen ges tolkningsföreträde, medan miljö- och naturskydd reduceras till ett hinder.

det finns berg och det finns berg //moa

Vi besöker en metallåtervinning,
i Skelleftehamn Skrotbergen reser sig
Alla tusentals bilar, mosade
Kromtrummor från tvättmaskiner
Känner mig trängd där jag går mellan berg
berg av elektronikskrot och bilmos
För det tar aldrig slut

Samtidigt
Känner hur hoppets blommor börjar växa
mellan fälgar och kopparsladdar
Tusen meter kablar separeras och mals,
skickas iväg och blir något nytt,
Allt som ligger där har ett värde
Sakta börjar vi förstå det

Vi åker vidare, blickar ut över Tärnafjällen,
Bergen står
starka och självklara
värdefulla i att få vara, exakt där
jag känner mig fri

Samtidigt
Hoppets blommor har svårt att slå rot,
en inre stress,
Det är fjäll,
det är fjäll
som exploateras och sprängs sönder
När allt som borde göras är att fokusera snett bakåt
På de ständigt växande högarna, det som redan plockats upp
människoskapade berg

Oron

Gruvbolagen fortsätter spränga berg för småsten
Kortsiktig profit,
När metallen är bruten lämnas föralltid såren kvar,
spåren av tagandet
utan givandet

Allt skiljer en skrothög från ett fjäll,
det ena ska användas
och det andra ska sitta som berget
Snabbt måste vi förstå det
Annars
naturen, vi, dricksvattnet, allt som hänger samman
faller samman

Det finns berg och det finns berg
Vart vill du åka skidor

ssab byter spår – vägen framåt heter vätgas – utsläppen heter vatten //lena l

När vi går från bussen till SSAB:s showroom ser vi den stora svarta masugnen som står för ca 7% av Sveriges koldioxidutsläpp. Nu ska den bort och ersättas av en helt annan teknik. Istället för att mata in fossilt kol för att ta bort syret ur järnmalmen ska nu vätgas användas i processen och ut ska det bara komma vatten. Detta konststycke ska åstadkommas genom projektet Hybrit, ett samarbete mellan tre storföretag som till största delen ägs av svenska staten – det vill säga av oss, svenska folket: LKAB, Vattenfall och SSAB. Processen för att ta bort syret med hjälp av vätgas kommer ske i Gällivare och den produkt som kommer ut, syrefritt järn som kallas järnsvamp, ska sedan smältas i en ny typ av ugn som heter ljusbågsugn som kommer placeras i ett nytt stålverk i Luleå.

I teorin låter detta bra, men under resans gång hade vi frågor som gick bortom utsläppen, främst gällande gruvbrytningens påverkan på miljö och mänskliga rättigheter. SSAB svarar att de förlitar sig på att LKAB som förser dem med järnmalm tar sådana frågor på allvar, men de har själva inga intentioner att sätta krav på sina leverantörer. Vi får höra att ett nytt stålverk kommer byggas i Luleå men att produktionen inte är planerad att öka. SSAB tänker hålla sig inom gällande miljötillstånd. Vi undrar över efterfrågan på stål som SSAB säger inte berör dem på grund av deras specifika nisch i att producera höghållfasta stål. Vi frågar efter en bredare samhälls omställningen och behovet att konsumera mindre, och SSAB svarar att de inte försöker påverka hur deras kunder använder stålet.

Det finns tre grunder för SSAB att göra denna stora omställning och alla tre är nödvändiga:

- kunderna efterfrågar hållbart stål
- det kostar att släppa ut koldioxid
- och "effektivt användning av kapital"

Den sista punkten visar sig handla om att den nuvarande masugnen är gammal och behöver ersättas, vilket hade kostat otroligt mycket pengar. Det är alltså precis läge för ett tekniskifte oavsett klimat och politik. Därför känns det trovärdigt att det hela kommer att ske. Men om en av de tre motivationerna faller så faller allt, får vi höra. Hur är det med kundernas efterfrågan eller den politiskt styrda kostnaden för utsläpp? Hur hållbara är de trenderna i dessa tider? Det är sorgligt att behöva höra att SSAB tycker sig ha högre ambitioner än den nuvarande regeringen. Det borde vara tvärtom - att politiken driver på och stöttar företagen mot en hållbarare verksamhet.

En annan stor fråga vi hade gällde elbehovet. Att använda vätgas i processerna kräver mycket stora mängder vätgas och för att producera all vätgas behövs mycket stora mängder el. Varifrån ska all den nya elen komma? Vindkraft? Det är Vattenfall som ska fixa elen, sa SSAB. Och vidare, utan att någon ens frågat, fick vi veta att SSAB inte sagt nej till kärnkraft. Det handlar alltså inte om förnybar el utan fossilfri el - en viktig skillnad. SSAB säger att de inte kallar sitt nya stål för "grönt stål" eftersom inte alla utsläpp kommer försvinna. Istället kallar de det för fossilfritt stål.

kampen om framtiden //göran

det är en överlevnadskamp. alla aktörerna är inte medvetna om det; eller negligerar det för kortsiktig vinning. men det är gravallvar och det gäller ytterst en kamp för möjligheten för en mänsklig tillvaro på jorden. men också en kamp för att staka en väg mot detta mål; som inte äventyrar mänskliga rättigheter.

Förändringar av vår världsbild; våra förutsättningar, begränsningar och möjligheter, sker ofta som en följd av människans sökande och experimenterande för att förstå världen. Utifrån forskning och experiment på våra lärosäten. Utifrån dessa insikter, upptäckter och innovationer drivs samhällsförändringar fram av politiska ledare i demokratiska och diktatoriska system, men kanske framför allt av kapitalister, som ser nya möjligheter att förmera sin förmögenhet. Detta är människor med stor makt och med nästan obegränsad tillgång till kapital.

Men ibland kan en sådan förnyad världsbild få fäste i de breda folklagen, och allt större folkmassor samlas kring gemensamma övertygelser och kring krav på radikala samhällsförändringar och nya utvecklingsmål och en alternativ världsordning, trots att befintliga maktstrukturer gör allt i sin makt för att behålla det gamla. Kanske är det början av en sådan kamp vi bevittnar och deltar i just nu!

för att vi är starkare tillsammans

//mika

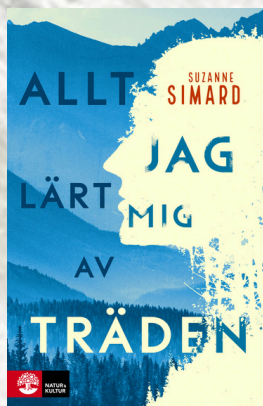
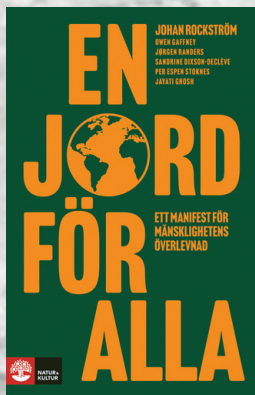
Karolina Eywa Carlsson är kampanjledare på Greenpeace och har det senaste året fokuserat på rättvisefrågor inom skogsdebatten. Nyligen har fokus riktats på ett pågående samarbete med bland annat Ohredahke sameby i Jämtland. De drog tillbaka sitt samtycke för skövling på deras marker efter att SCA, som är Sveriges och Europas största privata skogsägare, ville avverka på samebyns centrala renbetesmarker, som även innehöll skyddade arter - något SCA visste men valt att ignorera.

Fler anslöt sig direkt till kampen, och med diverse perspektiv och erfarenheter dök det upp fler möjligheter. Ohredahke sameby delade med sig av sina upplevelser vilket hjälpte att belysa den ojämna maktstrukturen mellan samebyar och skogsindustrin. Lokalgruppen Skogsvärn från Näsåker gjorde artinventering som gjorde det möjligt att driva process gentemot Skogsstyrelsen. Tack vare Greenpeace och Skogsupprorets civila olydnad så togs frågan upp på nationell och internationell nivå, vilket hjälpte att sätta press på SCA, deras kunder och investerare. Stöd kom in från Fältbiologerna, Skydda Skogen, samebyar runt om i landet, Samrådet och Samiska Riksförbundet, vilket satte ytterligare press på SCA. Karolina berättar: "Så alla kan ta olika roller för att visa på de här fragmenten och skapa en helhetsbild av vad feilen är, men också lösningarna: att vi måste respektera mänskliga rättigheter och diverse arter. Vi är ju alla beroende av fungerande ekosystem."

Tack vare kampanjen så slutade SCA att hugga i de nyckelområden där aktionerna befann sig. De drog tillbaka vissa avverkningsanmälan och Skogsstyrelsen sa åt dem att göra bättre inventeringar i framtiden. SCA har sedan dess även aviserat att man tänker lämna miljöcertifieringen FSC, som bland annat ställer krav på samverkan med samebyar. Detta menar Karolina är dåligt, men säger samtidigt att "dimridån kan ses igenom lite tydligare."

Så varför samarbeta? Karolina får sista ordet: "Vi måste visa hur ojämlikt det är mellan industri och oss som civilsamhälle. Vi har extremt olika förutsättningar i resurser och makt. För att vi ska jobba smart och inte bli splittrade i vårt förbättringsarbete så är det viktigt att vi jobbar tillsammans för att få en större påverkan. Dela resurser och kunskap så att vi blir som en enad rörelse och kropp. För vi är starkare tillsammans."

margaretas boktips

"Norrskén" av Arne Müller

"En jord för alla" av Johan Rockström m fl

"Klimatboken" av Greta Thunberg

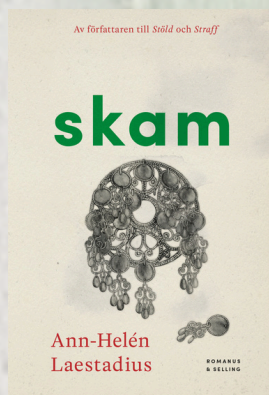
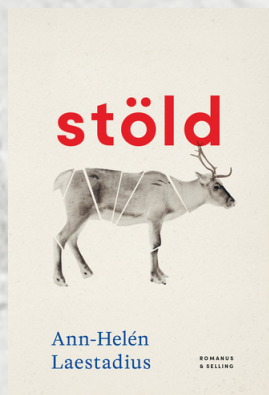
"Större än du nånsin tror" av Staffan Laestadius

"Skogslandet" av Lisa Röstellund

"Allt jag lärt mig av träden" av Suzanne Simard

"Skogen" av Anne Sverdrup-Thygeson.

margaretas boktips

Anne Helén Laestadius trilogi Stöld, Straff, Skam.

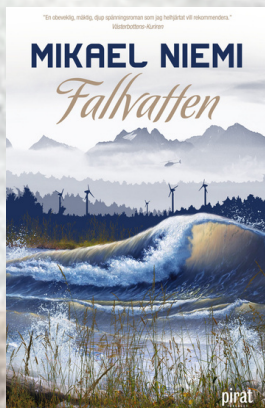
frans kompletteringar

3I

“Natursnö – ett minne blott?” av Torsten Sandberg

“Fallvatten” av Mikael Niemi

“Jag for ner till bror” av Karin Smirnoff

dags för hållbarhet på riktigt //lars

hur kan vi få en verkligt hållbar klimatomställning som också är rättvis? det är en fråga som är mer brännande än någonsin; och allt ställs på sin spets i norra sverige.

Jag blev engagerad i klimatfrågan 1995 då jag var på det första FN-toppmötet i Berlin. Årtiondena gick och politikerna var som förlamade. Men genombrottet kom runt 2018 med skolstrejker som fick hundratusentals unga ut på gatorna världen runt. Beslut på EU-nivå rörande exempelvis utsläppshandeln förväntas göra det allt dyrare med fossila bränslen, vilket har fått industrin att påbörja ambitiösa planer med stål från vätgas och batterifabriker, många av dem i norra Sverige.

Det finns positiva delar i dessa satsningar. De tekniker som ska användas vid Stegra och SSAB kommer att minska utsläppen per ton stål med mer än 90 procent. De elbilar som kan laddas med förnybar energi bidrar till en nödvändig förändring av utsläppen från transportsektorn. Men som detta zine visar så sker industriomställningen just nu på ett sätt som hotar andra viktiga samhällsfrågor. Som miljömålen om rent vatten, ren luft och bevaring av biologisk mångfald. Gruvbrytning och andra ingrepp som görs i omställningens namn hotar också renskötseln och sker på kortsiktiga sätt som motverkar hållbar utveckling i lokalsamhällen.

EU antog förra året CRMA; Critical raw materials act, med motivet att snabba på utvinningen av metaller som behövs för industriomställningen. Regeringen har startat ett accelerationskontor, och dess företrädare har sagt att miljömyndigheter ställer till problem för omställningen. Detta är illavarslande. Om regeringen önskar snabbare hantering av gruvärenden måste de också öka resurserna för länsstyrelser, naturvårdsverket och havsmyndigheten, och ge dem instruktioner att ställa tydliga miljövillkor.

Vi måste ställa om industrin, men det fungerar inte att lägga hela ansvaret på företag som ska konkurrera på en världsmarknad och göra vinster varje kvartal. Att avveckla fossilberoendet kräver en långsiktig gemensam satsning mellan länder och företag, kommuner och regionala organ såsom EU. Northvolts konkurs måste ses i detta sammanhang. Kina har byggt en batteriindustri med statligt stöd under 20 år, Northvolt försökte göra det på bara några år. Fabriken är byggd, Skellefteå är en bra plats för batteriproduktion och jag hoppas fortfarande att regeringen går in med stöd så att de gjorda investeringarna kan användas i klimatomställningen.

Mitt i allt detta ska vi inte glömma att vi aldrig kommer klara att lösa den globala klimat- och miljökrisen med enbart ny teknik. Redan idag förbrukar vi resurser som om vi hade fyra jordklot. Miljörörelsen och forskare har sedan länge visat att vi kan skapa en rättvis värld inom ramarna för vad naturen tål, men bara om vi kombinerar den miljöbästa tekniken med ett nytt ekonomiskt system och nya sätt att leva. Vi måste minska bilkörning, ohållbart flygande, djurindustri, engångsmuggar och annat slit och släng. Vi kan inte fortsätta med ekonomisk tillväxt som prioritet i ekonomin. Det är en central fråga i det fortsatta lärandet om hållbar och rättvis utveckling.

allt kan köpas för pengar//pär hansson

Makten skriker ut sitt budskap i alla kanaler, eller låter andra skrika, vanligt folk, mot betalning i form av uppmärksamhet.

Den underliggande moralen är att allt kan köpas för pengar. Ekonomi är den enda giltiga utgångspunkten om vi vill tala om värde: vad som är värt något, hur mycket det är värt och i relation till vad.

Kanske är marknadens språk den minsta gemensamma nämnaren, det enda vi har kvar gemensamt i ett hyperindividualiserat samhälle.

Jag vill inte tro det.

Om det skulle vara så, måste vi ändra på det.

förändra

34

det kommer en dag då vi vänder eländet //frans björk

Dom fattar ingenting
Vinst har gjort dom blind

Pengar och ting

Vanvettiga kvinnor och män
Som bestämt att dom bestämmer

Inte vänner

Men det kommer en dag
Då vi vänder eländet

Till nåt väsentligt

Du och jag
Vi som sa som det va

Gjorde som man ska

soundtrack: <https://sptfy.in/gronfasad>

medverkande

Redaktörer: Mika Benoni
Frans Björk
Stella Terjung
Illustrationer: Lena Hellström
Design: Victoria Frånstedt
Lena Hellström
Frans Björk
Tack Lars Igeland och Färnebo Folkhögskola

Agnete Annika Carina Darlene Frans Göran Kristina Lena H Lena L Lisa Margareta Mika Moa Pär H Stella Taylor Vendela Victoria Chautförer: Peter Pär W Deltagare:

lenq # 25